

rejse bort straks efter Vielsen. Men et saadant Lønbryllup var Fru Berthas gammeldags Følelse imod.

Efter Frokosten spaserede de en Tur i Søndermarken, og i Mørkningen kørte de tilbage til Dronningens Tværgade, hvor Fru Bertha ventede dem til Eftermiddagste. Her skiltes de unge for sidste Gang med et stille Haandtryk.

Klokken syv kom Bryllupsgæsterne, og omtrent paa samme Tid standsede en Droske udenfor det Hus i Grønningen, hvor de nygiftes Lejlighed var. En høj Dame i kostbart Pelsværk steg ud. Fra Gaden kom man lige ind paa Trappegangen. Uden at blive set af nogen gik hun op i Huset. Da hun naaede tredje Sal, standsede hun foran en Dør uden Navneplade.

„Her maa det være,“ tænkte hun og ringede paa. I det samme hørte hun nogen komme listende ned ad Trappen fra Kvistlejlighederne ovenover. Hurtigt trak hun sit tætte Slør ned for Ansigtet og blev staaende. Det var en ældre, tarvelig klædt Kone, der maatte have staaet paa Lur deroppe.

„Vilde De tale med nogen?“ spurgte hun oppe fra Trappeafsatsen.

„De skulde vel ikke vide, om det er her, Hr. From bor?“

„Jo det er! Men Hr. From er ikke hjemme. Han holder Bryllup idag.“

„Men er der heller ingen Pige hjemme? Hvorfor bliver der ikke lukket op?“

Konen gik interesseret nogle Trin længere ned.